

Sygn. akt II CNP 19/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 września 2011 r.
skargi wierzyciela Ł. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego z dnia 1 marca 2011 r. wydanego w sprawie z wniosku
wierzyciela Ł. W.
przy uczestnictwie dłużnika I. W.
o egzekucję świadczenia niepieniężnego,

odrzuca skargę

Uzasadnienie

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi stawiane skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregokolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżący Ł. W. w skardze na postanowienie Sądu Okręgowego ograniczył się do stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy nieważnościowe, ani właściwe podstawy restytucyjne a szkoda jest związana z obciążeniem go kosztami postępowania. Nie stanowi to spełnienia wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi przedstawienia odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Podobnie obowiązek uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem nie może ograniczać się do wskazania

potencjalnego źródła szkody. W judykaturze prezentowane jest przy tym stanowisko, że koszty postępowania nie mogą stanowić szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Natomiast obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga wniesiona w odniesieniu do postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 marca 2011 r. powyższego wymogu nie spełnia.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.